

Arrest

nr. 126 361 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 20 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): T.(...) I.(...)

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt op onvoldoende wijze dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn. Immers, voor de periode van 1.06.2013 tot 15.06.2013 verdiende hij € 234,93, voor de maand juli € 775, 16, voor de maand augustus was dit € 556,69 en voor de periode van 1.09.2013 tot 15.09.2013 was dit slechts € 468,97. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor zichzelf alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor de Belgische partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Er werden nog andere bewijzen betreffende de bestaansmiddelen voorgelegd. Echter, gezien het hier de meest recente gegevens betreft, kunnen we stellen dat op heden de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan onvoldoende toereikend zijn om te voldoen aan de gestelde voorwaarden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"inzonder de materiële motiveringsplicht"*. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoekster niet zou aantonen dat de inkomsten van de referentiepersoon, Belgische onderdaan, toereikend zijn, zonder rekening te houden met de tweede job van de referentiepersoon.

(...)

In casu diende verzoekster evenwel vast te stellen dat de beslissing wel het principe van inkomsten van de partner van verzoekster vermeldt, maar enkel rekening houdt met zijn deeltijdse vaste tewerkstelling, doch niet met de inkomsten uit zijn eigen zaak, om reden dat deze 'de meest recente gegevens' betreffen.

Waarom een inkomen niet in rekening zou mogen genomen worden, omdat het recente gegevens zou bevatten, dient verwerende partij toch eens uit te leggen. Geen enkel wetsartikel verbiedt de meest recente gegevens voor te leggen. Integendeel, dient verzoekster net de gezinsinkomsten te bewijzen op datum van aanvraag, zodat per definitie de meest recente gegevens moeten gevoegd worden.

(...)

De beoordeling schendt dan ook manifest de rechten van verzoekster: alle stukken liggen voor, maar verwerende partij interpreteert ze moedwillig verkeerd, meer zelfs, men weigert er gewoon rekening mee te houden.

(...)

De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid vandeze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

2.4. Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, die in verzoeksters eerste middel wordt geviseerd, blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift dat zij zich op 10 juli 2013 bij het gemeentebestuur van Oudenburg had aangemeld met het oog op een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner (verzoekschrift, bijlage 14).

2.5. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt met betrekking tot de in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde partners het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.
(...)"

2.6. Blijkens het administratief dossier vroeg de gemachtigde van de staatssecretaris op 18 oktober 2013 aan verzoekster om vóór 15 november 2013 volgende documenten voor te leggen: *"Bewijzen familielid van een Belg (artikel 40ter van de wet van 08.07.2011): Bijkomende bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche, ...)"*.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster loonfiches neerlegde van haar partner die enerzijds betrekking hebben op uitzendarbeid in de periode van december 2012 tot mei 2013 en anderzijds op een halftijdse tewerkstelling bij ATAB sinds juni 2013. Daarnaast legde zij een document voor op naam van haar partner dat de bruto en netto winst lijkt te beschrijven voor de periode 17 januari 2013 tot 30 september 2013 van een bedrijf op diens naam.

2.8. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de bedragen die vermeld staan op de neergelegde loonfiches het volgende gesteld: *"Uit de voorgelegde loonfiches blijkt op onvoldoende wijze dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn. Immers, voor de periode van 1.06.2013 tot 15.06.2013 verdiende hij € 234,93, voor de maand juli € 775, 16, voor de maand augustus was dit € 556,69 en voor de periode van 1.09.2013 tot 15.09.2013 was dit slechts € 468,97. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor zichzelf alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene, als voor de Belgische partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."*

2.9. In de beslissing werd daarnaast, naar aanleiding van het neerlegde document dat informatie bevat over de bedrijfswinsten, het volgende gesteld: *"Er werden nog andere bewijzen betreffende de bestaansmiddelen voorgelegd. Echter, gezien het hier de meest recente gegevens betreft, kunnen we stellen dat op heden de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan onvoldoende toereikend zijn om te voldoen aan de gestelde voorwaarden."* De Raad merkt op dat uit de hierboven geciteerde wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het *"stabiele, toereikende en regelmatig"* karakter van de bestaansmiddelen moet beoordelen. Uit het loutere feit dat de (bijkomende) gegevens inzake de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan *"de meest recente gegevens"* betreffen, kan onmogelijk worden besloten dat deze bestaansmiddelen *"op heden"* onvoldoende toereikend zouden zijn. De motieven laten niet toe te begrijpen waarom de gegevens in verband met de bruto en netto bedrijfswinst onvoldoende toereikend zouden zijn.

2.10. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te verantwoorden:

*"Het is aan verzoekster om in het kader van haar aanvraag te bewijzen hoeveel de inkomsten uit de zelfstandige activiteit van haar partner bedragen. Het eigenhandig door haar partner opgesteld document waar deze een overzicht geeft van zijn winst, kan uiteraard niet als afdoende bewijs aanvaard worden. Waar verzoekster verwijst naar de omzet bij afsluiting per 12 december 2013, kon hiermee tevens geen rekening gehouden worden ten tijde van de bestreden beslissing.
(...)"*

2.11. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen plots de bewijswaarde van de neergelegde documenten aangaande de zelfstandige activiteit van de partner van verzoekster in twijfel trekt. In de bestreden beslissing kunnen echter geen overwegingen worden gelezen die betrekking hebben op de bewijswaarde van deze stukken en wordt enkel ingegaan op het recente karakter ervan. Deze a posteriori bedachte motivering in de nota met opmerkingen kan bezwaarlijk het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing herstellen. Verzoekster dient dan ook te worden bijgetreden waar zij zich volgende vraag stelt: *"Waarom een inkomen niet in rekening zou mogen genomen worden, omdat het recente gegevens zou bevatten, dient verwerende partij toch eens uit te leggen."* Een en ander klemmt des te meer omdat in het schrijven van de verwerende partij van 18 oktober 2013 uitdrukkelijk werd gevraagd om *"bijkomende bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg met*

betrekking tot de laatste 12 maanden” waaronder bijvoorbeeld de “(...) meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, (...)”. Hieruit blijkt juist dat de gemachtigde van de staatssecretaris op zoek is naar recente gegevens die betrekking hebben op de bestaansmiddelen.

2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennelijk onredelijk te werk is gegaan bij de beoordeling van de neergelegde stukken. De materiële motiveringsplicht werd derhalve met voeten getreden.

2.13. Het eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is in de aangegeven mate gegrond.

2.14. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Doordat de verwerende partij zonder verdere toelichting bevel gaf om het grondgebied te verlaten.

Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard gemotiveerd dient te worden.

Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 52 §4,5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

‘(...)’

De gemachtigde van de minister beschikt over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten mee te betekenen. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend. In casu werd er niets gemotiveerd, doch werd zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

De loutere boutade “dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond”, is geen afdoende motivering.”

2.15. De formele motivering van de bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt (cf. RvS 6 september 2011, nr. 214.981).

2.17. Zoals verzoekster terecht aangeeft en zoals blijkt uit de hierboven geciteerde bepaling van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit (zie punt 2.3), beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, waardoor dit nader dient te worden gemotiveerd.

2.18. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“Zij beweert dat er niet gemotiveerd zou zijn waarom zij bevolen werd om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde, dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven blijkt afdoende waarom de aanvraag afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten, dat die weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

2.19. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen van het kwestieuze artikel uit het vreemdelingenbesluit geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "*desgevallend*" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De interpretatie die de verwerende partij aan artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf (RvS 19 juli 2012 nr. 220.339).

2.20. Bijkomend wijst de Raad op artikel 8 van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld: "*Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.*" Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat "*uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond*" en dat om die reden "*een bevel om het grondgebied te verlaten*" wordt afgeleverd, kan niet worden nagegaan op welke bepaling uit artikel 7 van de vreemdelingenwet dit bevel is gestoeld. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te 'speculeren' of verweerder in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van het voornoemde artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

2.21. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder de formele motiveringsplicht in acht te nemen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de bespreking van het derde middel, dat eveneens tegen de bevelscomponent gericht is, geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring, dient dit niet verder te worden besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN